

Затвореннитѣ дюкяни са отвориха, скрититѣ стоки са появихѣ отирѣдѣ дюкянитѣ, търговията закипя въ всичкото. Населението на градътъ благодареше войскигѣ за изумителниитѣ порядъкѣ, проводи на солдатитѣ всевъзможни припаси. Слѣдъ два дена, когато солдатитѣ починяхѣ вече да ходятъ изъ градътъ на всякъдѣ ги приемахѣ като приятели. Въ нѣкои дюкяни са отказвахѣ да взиматъ пари отъ тѣхъ. Солдатитѣ насилствено имъ ги давахѣ.

— Вземи, вземи нѣма нищо. Ний, брате, сме свои... Отпослъ да не говоришь че братушката тя е обидилъ... У насъ, брате, за това е строго....

Двъ недѣли, порядъкътъ въ Одринъ никакъ не са наруши....

Нито единъ грабежъ, нито една кражба, нито едно сбиване въ градътъ! Нито веднѣжъ и никой не са яви съ жалба противъ солдатинъ... „На насъ и при турцитѣ не бѣше така хубаво. Никога на търговията и на промишлеността така не са още покровителствували въ Одринъ!“ говоряхѣ одринчанитѣ. Скобелевъ замисли, други отряди завзехѣ градътъ и неотдавнашното спокойствие са промени съвсемъ съ друго...

Това, впрочемъ, вече не влиза въ программата на нашата книга...

— Благодаря, дѣца, говоряхе Скобелевъ на своитѣ полкове, като оставяше Одринъ. Отъ душа благодаря. Вий високо вдигнахте честта на рускиитѣ солдатинъ. Вий доказахте че на мирното население вий не сте врагове, а приятели, че вий сте защита на всякого, който не иде противъ васъ съ оръжие въ ръцѣтъ... Благодаря ви, страшигѣ въ бойтъ и добритѣ при отпочивката!...

— Е, половината дѣло е свършено! говоряхе той въ Одринъ. Моитѣ солдати иматъ пълно право да са гордѣятъ съ това прѣминаване отъ Казанлъкъ до тукъ.... И главното, знаете ли, защо?

— Съ бързината и стремителността?

— Това е малко.... При бързината и стремителността, ний не изгубихме солдати... У насъ нѣмаше запрѣли..... Кажете, моля, сръцахте ли мои солдати, или струковски кавалеристи по надирѣ?

— Не.

— Па, това е то... Въ такъвъ походъ и запрѣли нѣмаше... Дойдохме въ Одринъ и болни не са оказахѣ. Ето